

Tuomiolauselmä

- 1) Ajoneuvojen rekisteröintiasiakirjoista 29.4.1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/37/EY 2 artiklan a alakohtaa, luettuna yhdessä puitteiden luomisesta moottoriajoneuvojen ja niiden perävaunujen sekä tällaisiin ajoneuvoihin tarkoitettujen järjestelmien, osien ja erillisten teknisten yksiköiden hyväksymiselle 5.9.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/46/EY 3 artiklan 11 ja 13 alakohdan kanssa, on tulkittava siten, että direktiiviä 1999/37 voidaan soveltaa asiakirjoihin, joita jäsenvaltiot antavat rekisteröitäessä ajoneuvoja, jotka on valmistettu ennen 29.4.2009 eli ennen direktiivin 2007/46 täytäntöönpanoa koskevan määräajan päättymistä.
- 2) Direktiivin 1999/37 4 artiklaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 3 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että sen jäsenvaltion viranomaiset, jossa käytetyn ajoneuvon uudelleenrekisteröintiä haetaan, voivat kieltäytyä tunnustamasta jäsenvaltion, jossa ajoneuvo oli aiemmin rekisteröity, antamaa rekisteröintitodistusta, kun todistuksesta puuttuvat tietyt pakolliset tiedot, kun siinä mainitut tiedot eivät vastaa kyseistä ajoneuvoa ja kun ajoneuvoa ei voida kyseisen todistuksen perusteella tunnistaa.
- 3) Direktiivin 2007/46 24 artiklan 6 kohtaa on tulkittava siten, ettei siinä tarkoitettua sääntelyä voida soveltaa käytettyyn ajoneuvoon, joka on jo rekisteröity toisessa jäsenvaltiossa, kun ajoneuvo on direktiivin 1999/37 4 artiklan nojalla esitetty asiassa toimivaltaisille toisen jäsenvaltion viranomaisille uudelleenrekisteröintiä varten. Jos kuitenkin on olemassa viitteitä siitä, että kyseinen ajoneuvo aiheuttaa vaaraa liikenneturvallisudelle, kyseiset viranomaiset voivat moottoriajoneuvojen ja niiden perävaunujen katsastuksesta 6.5.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/40/EY 5 artiklan a alakohdan nojalla edellyttää mainitun ajoneuvon katsastamista ennen sen rekisteröintiä.

⁽¹⁾ EUVL C 293, 4.9.2017.

Unionin tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 16.1.2019 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Corte suprema di cassazione – Italia) – Stefano Liberato v. Luminita Luisa Grigorescu

(Asia C-386/17) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Oikeudellinen yhteistyö yksityisoikeudellisissa asioissa — Tuomioistuimen toimivalta sekä tuomioiden tunnustaminen ja täytäntöönpano elatusvelvollisuutta koskevissa asioissa — Asetus (EY) N:o 44/2001 — 5 artiklan 2 alakohta — 27 artikla — 35 artiklan 3 kohta — Tuomioistuimen toimivalta sekä tuomioiden tunnustaminen ja täytäntöönpano avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskevissa asioissa — Asetus (EY) N:o 2201/2003 — 19 artikla — Vireilläolovaikutus — 22 artiklan a alakohta — 23 artiklan a alakohta — Tuomion tunnustamatta jättäminen, kun tunnustaminen on selvästi vastoin oikeusjärjestyksen perusteita — 24 artikla — Kielto tutkia tuomion antaneen tuomioistuimen toimivaltaa — Tunnustamatta jättämisen peruste, joka perustuu vireilläolosaäntöjen noudattamatta jättämiseen — Ei ole)

(2019/C 93/12)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte suprema di cassazione

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Stefano Liberato

Vastapuoli: Luminita Luisa Grigorescu

Tuomiolauselmä

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 27 artiklaan ja tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskevissa asioissa ja asetuksen (EY) N:o 1347/2000 kumoamisesta 27.11.2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/2003 19 artiklaan sisältyviä vireilläolosaantöjä on tulkittava siten, että kun tuomioistuin, jossa kanne on myöhemmin nostettu, antaa avioliittoa, vanhempainvastuuta tai elatusvelvollisuutta koskevassa asiassa näiden sääntöjen vastaisesti tuomion, josta on tullut lainvoimainen, ne ovat esteenä sille, että sen jäsenvaltion tuomioistuimet, jossa kanne on ensin nostettu, kieltäytyvät pelkästään tästä syystä tunnustamasta tätä tuomiota. Erityisesti tämä sääntöjenvastaisuus ei voi yksinään oikeuttaa mainitun tuomion tunnustamatta jättämistä siitä syystä, että se on selvästi vastoin oikeusjärjestyksen perusteita tässä jäsenvaltiossa.

(¹) EUVL C 338, 9.10.2017.

Unionin tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 23.1.2019 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Corte suprema di cassazione – Italia) – Presidenza del Consiglio dei Ministri v. Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA

(Asia C-387/17) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Valtiontuet — Voimassa olevat tuet ja uudet tuet — Luokittelu — Asetus (EY) N:o 659/1999 — 1 artiklan b alakohdan iv ja v alakohta — Oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteet — Sovellettavuus — Ennen alun perin kilpailulta suljettujen markkinoiden vapauttamista myönnettyt avustukset — Valtiontukia saaneen yhtiön kilpailijan jäsenvaltiota vastaan nostama vahingonkorvauskanne)

(2019/C 93/13)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte suprema di cassazione

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Vastapuoli: Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA

Tuomiolauselmä

- 1) Pääasiassa kyseessä olevien kaltaisia avustuksia, jotka on myönnetty yritykselle ennen kyseisten markkinoiden vapauttamista, ei voida luokitella voimassa oleviksi tuiiksi pelkästään sillä perusteella, että kyseisiä markkinoita ei ollut muodollisesti vapautettu kilpailulle tukien myöntämishetkellä, mikäli nämä avustukset olivat omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja voivat vääristää tai uhata vääristää kilpailua, mikä on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana selvittää.
- 2) [SEUT 108] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 1 artiklan b alakohdan iv alakohta on tulkittava siten, että sitä ei voida soveltaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen tilanteeseen. Kun pääasiassa kyseessä olevat avustukset on myönnetty noudattamatta EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdassa määrättyä velvollisuutta ilmoittaa valtiontuesta etukäteen, valtion elimet eivät voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen. Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa valtiontukia saaneen yhtiön kilpailija on nostanut jäsenvaltiota vastaan vahingonkorvauskanteen, on vastoin oikeusvarmuuden periaatetta soveltaa kantajaan analogisesti mainitun asetuksen 15 artiklan 1 kohdassa säädetyn kaltaista vanhentumisaikaa.

(¹) EUVL C 338, 9.10.2017.